

CIROK SZABÓ ISTVÁN

Fasor

*Azt hiszem, hogy túl messzire ültettek
minket egymástól. Hogy együtt nőttünk
fel, te felém és én feléd fordítva, mégsem
nőttünk akkorára, hogy elérjük egymást.
Mindennap találkoztak az árnyékaink,
és elképzelttem, hogy milyen lenne tényleg
beléd kapaszkodni, egy bonyolult
lombkoronát növesztetni és hagyni, hogy a
tiédbe fonódjon. De csak elképzelttem,
mert túl messze vagy, pedig két fa vagyunk,
és én csak úgy tudok ölelni, ahogy a borostyánok.*

Egy kertet egyedül

*Csak az a metszőolló maradt
az asztalon, amit tőled kaptam
még évekkel ezelőtt. Én túl
türelmetlen voltam a fákhöz,
nem tudtál hozzájuk szoktatni,
pedig akkoriban sokat meséltél
róluk, még sajátunk is volt.
Ősszel és nyáron gyarapodik egy
fa a leginkább, ha jó helye van, ha
gondozzák, egyre vastagabbra nő.
A mi fánkat is addig gondoztam,
amíg itt voltál. Aztán egyre
kevesebbet meséltél a fákról, én
egyre kevesebbet foglalkoztam a
miénkkel, és egyidőben azzal,
hogy elmentél, kivágtam a fánkat.
Most pedig jó lenne, ha eljönnél,
és segítenél lemérni az évgyűrűk
közötti távolságot.*

CSIKÁR NORBERT ADRIÁN

shakespeare-i szonett succubus-hoz

*sőt nem átallom zengve zúgó zajban,
zivatar csendjében sem nevezni meg.
elveszett utak hegyeire halkán
rontva, korcs elmém humuszi bájt libeg.
ekként palástolja gögös nem hitét
teremtett andalításban, se másban,
lefojtja holmi kvantum, pixelnyi lét,
ereiben snassz kémiává váltan.
kikerülve így csillagokon tört fényt,
lábat fakó aurába törölve,
einstein kockával kútba dobva öltként
intve meg iskariótot: öröm ne
lepje szürke kincsét – ha csak egy múzsa
avagy szirén kell, s vérbe mállik húsa.*